

**Стів
МакКарі**

**Нерозказане
історії,
що криються
за фотографіями**

Попередня сторінка: Стів МакКарі у мусонній повені, Порбандар, Індія, 1983 / Вгорі: Фотограф-портретист, Кабул, Афганістан, 1992

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Передмова	7
Зйомки під обстрілами	8
Індія залізницею	30
Мусон	56
Афганська дівчина	82
Після Бурі	96
Брама до Індії	112
У долині смутку, Кашмір	134
Святилище: храми Ангкору	156
Країна на віддалі століть	180
11 вересня	200
Тибетці	214
Поміж слідами Будди	234
Хазарейці: чужинці на батьківщині	258
Доступ до життя: боротьба з ВІЛ/СНІД	278
Хронологія	292
Нагороди, виставки, публікації	296
Показчик	298

Пілігрим, Амдо, Тибет, 2001

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Передмова

У лютому 1989-го під час відрядження до Словенії, пролітаючи над озером Блед, пілот підвів літак небезпечно низько до поверхні води. Колеса занурились, і ми впали, пропелер з гуркотом розбився об воду. Літак сколихнувся і фюзеляж почав тонути в льодяному озері. Мій пасок безпеки заклинило, але інстинкт самозбереження взяв гору і я зміг вибратися. Пілот і я пропливли під літаком на поверхню. Мій фотоапарат і сумка все ще були на глибині 20 метрів (65 футів).

Звісно, за свою більш ніж тридцятирічну діяльність фотографа, я загубив не одну камеру, але, попри незліченні ситуації, коли я перебував на волосину від смерті та одну чи дві катастрофи, ніщо не зруйнувало моєї пристрасті до фотографії й подорожей: інколи в місця приголомшливої краси, інколи в ті, про які хотілося б забути. І ніщо не затьмарило моєї віри в людський дух і в неочікувану людську доброту: від рибачка, який витягнув нас із крижаного озера Блед, до незнайомця, який виволік мене на берег у Бомбеї, коли на мене напали на пляжі Чоупатті під час фестивалю Ганеш Чатуртхі у 1993 (див. стор. 118). У своїх подорожах мені пощастило зустрічати співчутливих і гостинних людей, а найдобрішими часто були ті, хто жив у найтяжчих умовах. Промовиста фотографія не потребує екзотичних подорожей, але мені необхідно було блукати й досліджувати.

Це був урок, який я засвоїв на початку своєї діяльності: все почалося у 1978 році, коли я залишив роботу штатного фотографа місцевої газети в Філадельфії, щоб купити пару сотень рулонів плівки та квиток на літак до Індії в один кінець. Роком пізніше, у 1979 році, я з моджахедами таємно перетнув кордон Афганістану, майже без речей, окрім фотоапаратів і швейцарського армійського ножа. Через кілька місяців я повернувся з запасом досвіду, який навіть сьогодні мені дуже допомагає.

Кожна подорож, кожне завдання, кожне місце, в якому я був, людина, яку зустрів, і навіть фотографія, яку зробив, є частинкою ланцюжка, який поєднує мій перший досвід із сьогоднішнім днем. Фотоапарат надає можливість робити записи точного місця й часу, і кожна фотографія, яку я створюю, є самостійною пам'ятною одиницею, але водночас, кожна з них складає частинку більшого сюжету. Ця книга містить певні сюжети, які мені довелося спостерігати, інші – які цілеспрямовано вишукував, а також ті, які просто звалилися мені на голову, коли я найменше цього очікував.

Упродовж своєї професійної діяльності я зробив понад тисячу фотографій, більшість із яких ніколи не були опубліковані, але окрім цього архіву є ще один, не менший за обсягом, матеріал не фотографічного характеру. Я зберіг незліченну кількість об'єктів і артефактів – від вручну розфарбованих портретів у Кабулі й журналів з поїзда, який курсував Індією, до перепусток для преси з Іраку та попереджень про мінування з Камбоджі. Велика кількість таких артефактів представлена тут уперше.

Ця книга містить записи цього досвіду, а також нерозказані історії, що стоять за ними. Вона присвячена місцям, у яких я був, речам, які бачив і людям, яких я знав.

Стив МакКарі

Афганська дівчина

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Синопис

У 1984 році, під час радянської війни в Афганістані табори біженців, створені вздовж афгано-пакистанського кордону, швидко заповнювалися.

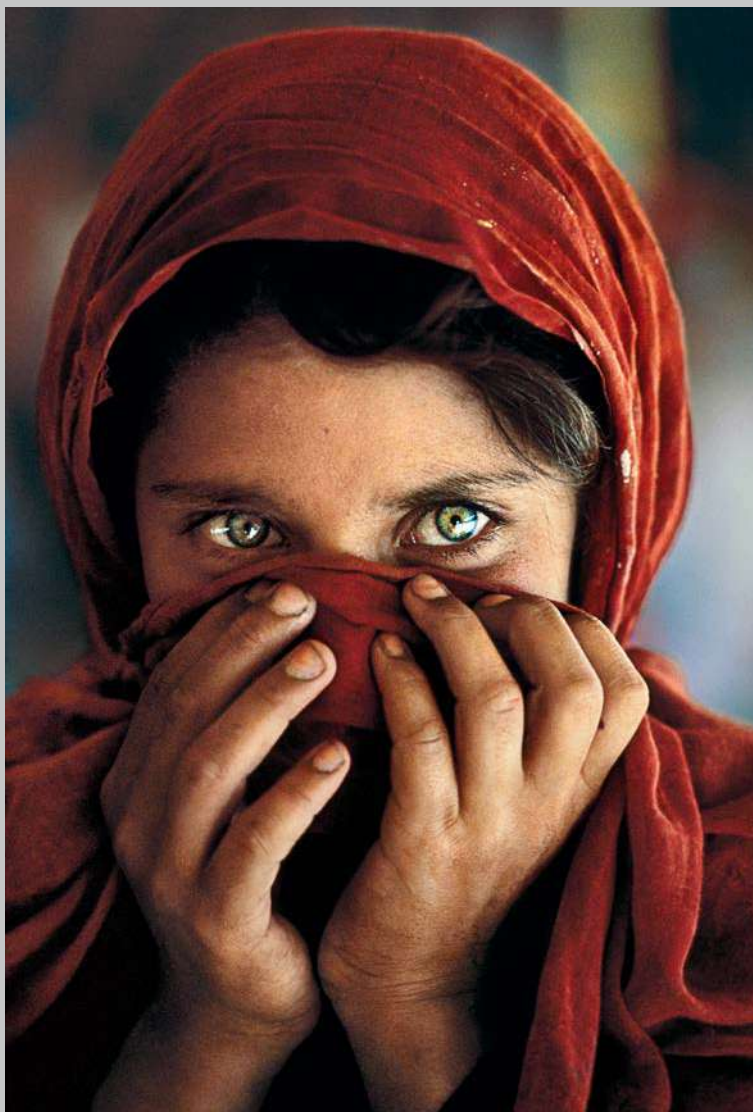
Зі збільшення кількості переміщених осіб, Стіва МакКарі попросили дослідити та задокументувати поселення біженців. В одному тимчасовому навчальному класі для дівчат у таборі поблизу Пешавара, він зробив знімок, який стане символічним для історії, конфлікту й нації.

Знаковий портрет Шарбат Гули був чимось більшим, ніж фіксацією миті: через дев'ятнадцять років МакКарі здійснив неймовірну подорож, щоб знову знайти дівчину.

Дати та Місця

1984–2003

Афганістан, Пакистан

Шарбат Гула, афганська дівчина в таборі біженців Насір-Баг поблизу Пешавара, Пакистан, 1984

Мало хто знає ім'я Шарбат Гули, проте її образ впізнають миттєво. Фотографія Стіва МакКарі, зроблена за багато років до того, як він дізнався ім'я своєї героїні, стала титульним зображенням трагедії Афганістану й гідності його народу перед обличчям війни та вигнання. Зображення, відоме просто як "Афганська дівчина", з часом стало найбільш впізнаваною фотографією в історії журналу National Geographic, після того, як з'явилося на обкладинці в червні 1985 року.

Зв'язок Стіва МакКарі з Афганістаном тісно переплітається з його кар'єрою фотографа. У 1979 році 29-річний хлопець зустрів двох моджахедів на півночі Пакистану й таємно супроводжував їх через кордон, щоб фотографувати громадянську війну, що розгорталася в Афганістані між повстанцями та підтримуваним Радянським Союзом урядом в Кабулі. Знімки, які він зробив (див. стор. 8–29) стали поштовхом його кар'єри, як фотографа-документаліста, а наступні поїздки до зони бойових дій в Афганістані привели до отримання ним у 1980 році нагороди – Золотої медалі Роберта Капі за найкращий фоторепортаж. До 1982 року конфлікт був постійним новинним заголовком газет, а МакКарі міцно закріпився у свідомості багатьох редакторів, як найкращий фотограф для його висвітлення. Потім, у 1984 році, коли він подорожував по субконтиненту, працюючи над проектами про мусон та індійську залізницю, до Стіва звернувся журнал National Geographic із завданням зробити фотоматеріал про збільшення кількості таборів біженців, які засновують уздовж афгано-пакистанського кордону. Пізніше того ж року Стів поїхав до Північно-Західної прикордонної провінції Пакистану, і з серпня по листопад дослідив близько 30 таборів біженців, розташованих неподалік від Пешавара (див. фото вгорі праворуч).

Деякі з таборів існували роками, але вони все ще були мало захищеними від літньої спеки чи холодних зим. Сім'ї часто жили по п'ять, шість або сім осіб у наметі або хатині (див. верхнє зображення навпроти), за водою доводилося ходити милі, а щоб зігрітися, використовували лише невеликі вогнища. Проте, як показують фотографії МакКарі, життя тривало – туркменські біженці продовжували виготовляти традиційні килими й продавали їх на вулицях Пешавара, а тимчасові навчальні класи розташовувалися у наметах (див. зображення нижче навпроти). Попри намагання мешканців табору налагодити побут і певне відчуття нормального повсякденне життя, війна по той бік кордону весь час була поруч.

Лікарні, створені Червоним Хрестом, приймали постійний потік біженців, а реабілітаційні центри

Табір біженців, Афганський кордон, 1984

Після атаки радянської авіації афганські моджахеди лишають своє село і йдуть через гірський перевал до Пакистану, Афганістан, 1984

намагалися допомогти тим, хто втратив кінцівки, здебільшого через підриви на мінах.

Коли МакКарі обходив табір біженців Насір-Баг, він почув молоді голоси, що долинали з намету, і зрозумів, що це була школа для дівчат, в якій проходив урок. Стів зазирнув туди й запитав учительку, чи можна йому поспостерігати й зробити декілька фотографій. Вона погодилася. Коли Стів поглянув на школярів, він помітив у кутку одну незвичайну дитину з пронизливими очима. «Я виділив цю дівчинку, ім'я якої дізнаюся через багато років. Нею була Шарбат Гула. Вона мала напружений і занепокоєний вигляд, у неї був неймовірно проникливий погляд, хоча дівчинці було лише близько дванадцяти років. Вона була дуже сором'язлива, і я подумав, що якщо спершу сфотографую інших дітей, дівчинка швидше погодиться, бо в якийсь момент не захоче лишитися осторонь». МакКарі сфотографував двох дівчаток в очікуванні на портрет, який його насправді цікавив. «Там було близько п'ятнадцяти дівчат. Вони всі були дуже юні, і поводитися, як зазвичай поведуться школярі в усьому

світі – бігали, галасували й знімали багато пилу. Але в ту мить, коли я фотографував Гулу, я не чув жодного шуму й не бачив інших дітей. Це було магічно». Зв'язок був швидкоплинним. «Гадаю, їй було так само цікаво дізнатися про мене, як і мені про неї, тому що її ніколи не фотографували й, скоріш за все, вона ніколи не бачила фотоапарата. Через декілька хвилин вона встала й пішла, але однієї миті всі умови склалися досконало – світло, фон, вираз її очей».

У цьому портреті закапсульований культурний підхід МакКарі до фотографування людей. Він зустрічається зі своїми суб'єктами віч-на-віч, достатньо близько, щоб встановити зв'язок, яким би швидкоплинним той не був. «Мені подобається працювати з людьми, а не фотографувати потайки. Важливо встановити зв'язок за допомогою ввічливості та зацікавленості, підійти достатньо близько, щоб подивитися людині в очі й заговорити з нею. Очі дуже експресивні; вони багато говорять про те, ким є людина і що вона пережила. Я хочу, щоб вони дивилися безпосередньо на мене, щоб контакт зі мною став контактом з людьми, які побачать фотографію». МакКарі розуміє непереборну силу портрета дотягнутися до глядача, встановити зв'язок з іншою людиною в часі та просторі, але окрім фізичної близькості, його фотографії також ілюструють технічну майстерність. «Мені подобається працювати при слабкому освітленні й тінях; я схильний недоекспонувати, щоб отримати густіші, більш насичені кольори. Коли мої фотографії викликають похмурий настрій, це очікувано. Мені подобається виразний, таємничий вигляд».

Лише коли МакКарі повернувся до Нью-Йорка й побачив фото Шарбат Гули, він зрозумів, наскільки сильним був цей образ (див. стор. 95). «Фотографія має певну властивість – певну загадковість у її виразі, яка дуже вражає. Це не зовсім усмішка, й не насупленість, суміш допитливості та настороженості в її очах, що зацікавлює людей.» Це зображення було не єдиною фотографією дівчинки, яку зробив МакКарі. «Був ще один кадр», – згадує він, «який National Geographic мав намір використати.» Фоторедактор спочатку хотів опублікувати зображення Гули, яка тримає шаль, що прикриває нижню частину її обличчя, але при цьому відкриває її чудові очі (див. стор. 83). Але цей образ справляв менше враження, адже передавав життєрадісний дух, притаманний дітям у всьому світі. Але Білл Гаррет, тодішній редактор журналу, завжди переглядав «другорядні» – фотографії, які не були відібрані для публікації фоторедактором.

Сім'я, яка живе в таборі біженців поблизу Пешавара, Пакистан, 1984

Школа в таборі біженців Кача Гарі, Афганістан, 1984

Він сказав: «Я добре пам'ятаю, що загальновідома сьогодні фотографія Стіва афганської дівчини була в «другорядних». Щойно я її побачив, одразу зрозумів, що це дивовижний образ.» Гаррет скасував вибір фоторедактора, і фотографія МакКарі з'явилася на обкладинці. Гаррет пригадує: «Читачі були в захваті». Реакція була миттєвою. Стів сфотографував цю молоду дівчину одного ранку в таборі біженців у Пакистані, тим самим створивши образ, який зачарував мільйони людей у всьому світі. Ці примарні зелені очі просто дивилися з обкладинки журналу, відображаючи тяжке становище дівчини й привертаючи нашу увагу».

В історії фотографії є низка зображень, які привернули увагу громадськості й стали чимось більшим, ніж просто фотофіксацією моменту. Ці фотографії створюють глибший емоційний зв'язок із глядачем і мають здатність поширювати свою дію на наступні покоління – такі фотографії, як «Смерть солдата лояліста» Роберта Капі, 1936, «Мігрантка» Доротеї Ланж, 1936, «Мати-мігрантка», 1936 (див. зображення 10) або «Че Гевара», 1960 Альберто Корди (див. зображення 11). «Афганська дівчина» – назва, під якою фотографія

МакКарі була знана до того, як стало відомо ім'я героїні, отримала аналогічне визнання. Для мільйонів людей вона уособлює страждання дітей на війні та наслідки конфлікту для звичайних людей; але водночас це образ стійкої краси, що випромінює жакливі умови, в яких вона опинилася. Портрет втілює тонке поєднання сили та вразливості. З одного боку, дитина повертає погляд МакКарі; вона майже спантеличена тим, що її фотографують. Як каже МакКарі: «Її сконцентровані емоції на цьому зображенні завжди становили певну загадку, і їх можна було трактувати по-різному». Саме ця множинність розуміння є характерною для всіх культових творів – вона забезпечує багаторазові перегляди, і щоразу пропонує глядачеві щось нове. Не дивно, що портрет називають сучасною Моною Лізою.»

Через сімнадцять років після свого візиту до таборів біженців, МакКарі повернувся з телевізійною групою National Geographic до деяких місць, які він фотографував для статті 1985 року. Його метою було спробувати розшукати Афганську Дівчину. Терористичні атаки у Сполучених Штатах 11 вересня 2001 року і вторгнення наступного місяця в Афганістан принесли нову хвилю напруги в регіон, але в січні 2002 року після місяців збору інформації та налагодження контактів, МакКарі з командою приїхав до Пакистану. Табір біженців поблизу Пешавара, в якому МакКарі сфотографував Шарбат Гулу, мав бути знесений, і вони зрозуміли, що почали свої пошуки дуже вчасно. Почали з того, що показали фотографію старійшинам племен і керівництву табору, й коли чутки про це поширилися, з'явилось декілька жінок, які стверджували, що кожна з них є дівчиною на фото, очевидно припускаючи, що за це може бути певна фінансова винагорода. «Ми знайшли одну дівчину, яку більшість знімальної групи прийняла за Афганську дівчину з портрета. Я не був такий упевнений. У неї були темно-карі очі, а в афганської дівчини – зелені. Потім я згадав про маленький шрам на прямому носі Афганської дівчини, який видно на фотографії. А у цієї дівчини ніс був коротший і пряміший, і на ньому не було шраму.»

Пошук продовжили, і МакКарі разом з пакистанським журналістом Рахімуллою Юзуфзаєм, який був з того ж самого пуштунського плем'я, що й мешканці табору, поговорив з сотнями людей (див. вище). Вони чули плітки про те, що Афганська дівчина померла або була вбита, і МакКарі з командою були ладні відмовитися від своїх намірів, аж раптом один чоловік заявив, що не лише пам'ятає дівчину, але й повідомив таке: «Я знаю, де живе її брат, Хашар Хан.»

Вивчення зображення Шарбат Гули від 1984 року, в надії віднайти її, Насір-Баг, Пакистан, 2002

Хашар Хан, старший брат Шарбат Гули, Пешавар, Пакистан, 2002

Він сказав, що дівчина – зараз одружена жінка – живе в одному з найнебезпечніших регіонів Афганістану, поблизу печер, які обстрілюють американські війська, але він погодився спробувати перевести її та її брата через кордон. Після

загрозливої десятиденної подорожі, Шарбат Гула та її сім'я приїхала в маленьке село, де на них чекав МакКарі зі знімальною групою.

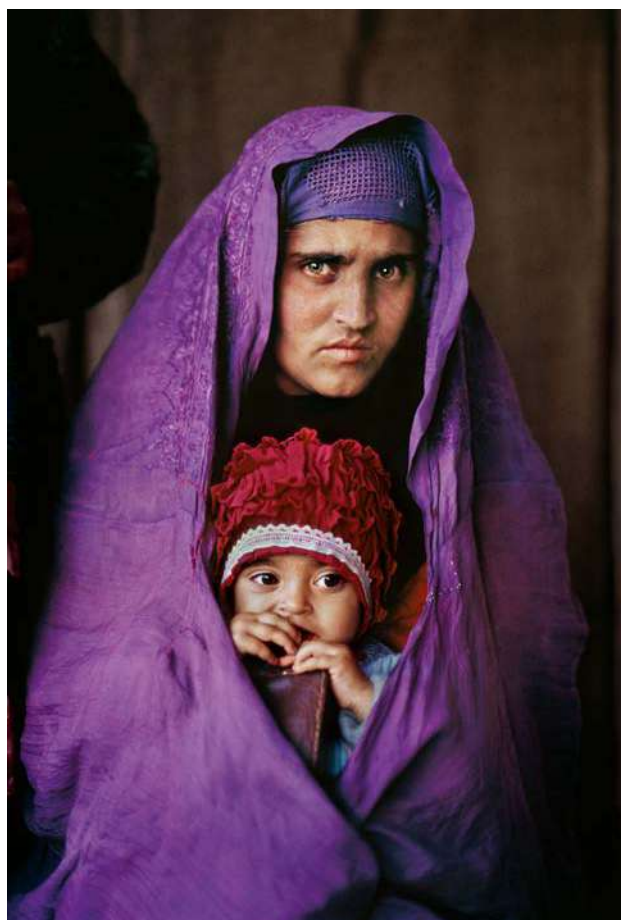
Місцева митниця висунула вимогу, щоб спочатку її зустріла одна або декілька жінок зі знімальної групи. Щойно помічниця продюсера зайшла у маленьку темну кімнату, де вони збиралися вести розмову, вона побачила яскраві очі жінки й зрозуміла, що це насправді була школярка, яку МакКарі сфотографував у 1984 році. Вона з'ясувала, що ім'я жінки було Шарбат Гула, що мовою пушту означає «солодка, як шербет», і вона узгодила з сім'єю жінки, щоб МакКарі дозволили зустрітися з нею, та, можливо, сфотографувати. Попри відчуття піднесення й полегшення від того, що фотограф знайшов суб'єкт свого фото, яке впродовж майже 20 років було ключовою роботою його творчості, Стів не провів багато часу з Шарбат Гулою. «Наша розмова була короткою й неемоційною. Вона впізнала мене, тому що єдиний раз у житті, коли її фотографували – це була наша попередня зустріч, і, можливо, єдиний раз, коли вона спілкувалася з іноземцем. Коли жінка вперше побачила фотографію, її трохи збентежила червона шаль. «Вона згоріла на кухні», – сказала Шарбат Гула. Я пояснив, наскільки багатьох людей зворушило її фото і, схоже, вона була задоволена, але я не впевнений, що зображення або сила її образу справили на неї справжнє враження, і чи зрозуміла жінка його глибину. Журнали, газети, телебачення – все це не є частиною її життя. Її батьків убили, і жінка вела дуже ізольований спосіб життя; насправді вона зовсім не спілкувалася з іншими людьми, окрім свого чоловіка й дітей, родичів і місцевих друзів. Її реакція в той момент була схожа на поєднання байдужості й сором'язливості, з незначним зацікавленням або здивуванням.»

МакКарі пояснив Шарбат Гулі, наскільки відомим стало оригінальне зображення і як наступні зображення доносили інформацію про тривале тяжке становище Афганістану. Врешті-решт вона погодилась сфотографуватися знову (див. справа). МакКарі пригадає, що був шокований її виглядом, коли зняв шаль. «Переді мною був усе ще образ дванадцятилітньої дівчини, а це була жінка тридцяти років, яка прожила дуже складне життя. В таких умовах, в яких вона жила, люди швидко старіють, і було трохи ніяково порівнювати зрілу Шарбат Гулу з незмінним обличчям на фотографії.»

Нові зображення, зроблені МакКарі, з'явилися в матеріалах National Geographic, і на обкладинці у квітні 2002 (див. зображення 2).

Шарбат Гула зі своїм братом (праворуч) і чоловіком (ліворуч) та двома їхніми дітьми, Пешавар, Пакистан, 2002

Шарбат Гула зі своєю однорічною донькою, Пешавар, Пакистан, 2002

За 30 років МакКарі відвідував Афганістан багато разів з того часу, коли вперше разом із моджахедами незаконно перетнув кордон, і в нього розвинулося дуже гарне розуміння складнощів, з якими стикається народ. «Коли ви відвідуєте місце так багато разів, ви не можете не помічати проблеми й хочете

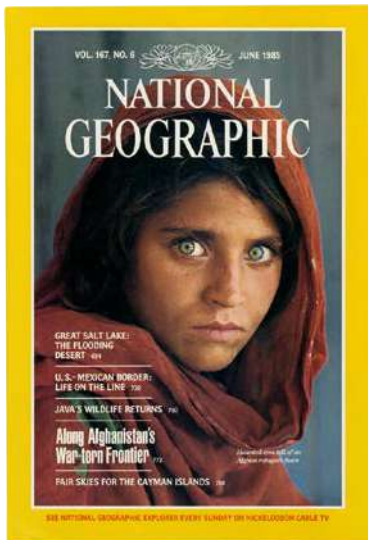
Фотографія МакКарі «Афганська дівчина» в шкільному класі, Кабул, Афганістан, 2003

привернути увагу всього світу до них, навіть, якщо це буде лише символічний крок.» Зображення Афганської дівчини, зроблене Стівом, допомогло це зробити. Щобільше, МакКарі вважав, що саме Шарбат Гула, героїня однієї з найбільш знакових фотографій кінця двадцятого сторіччя, повинна отримати грошову компенсацію, хоча ні вона, ні її сім'я не згадували про гроші. Він і National Geographic допомогли організувати термінове медичне лікування її чоловіка й трьох дітей, і на замовлення Шарбат Гули, поки Стів перебував там, він купив швейну машину, щоб її донька могла навчитися цінних навичок. «Я поясний їй, що хочу щось зробити, щоб допомогти їй.» Впродовж років МакКарі багатьма способами допомагав Шарбат Гулі та її сім'ї, а National Geographic фінансував її подорож разом із чоловіком до Мекки під час хаджу. «Це було її найзаповітнішою мрією, і якби не ця фотографія, вона б ніколи не здійснилася. Було приємно усвідомлювати, що нарешті вдалося чимось віддячити їй.»

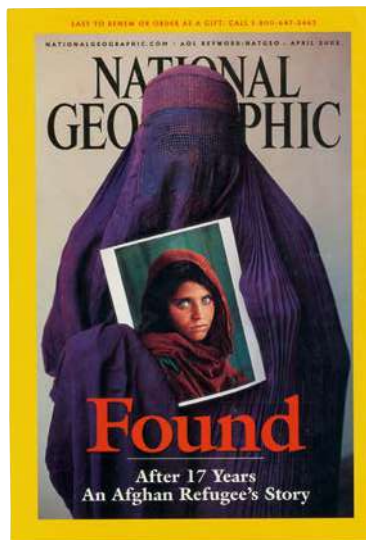
МакКарі також знайшов можливість допомогти в більших масштабах. «Після того, як ми віднайшла Афганську дівчину, поновився інтерес до першої фотографії, а також тяжкої долі Шарбат Гули. Я відчував, що є гарна можливість, звернутися до людей, щоб надати допомогу людям в регіоні.» National Geographic вирішив створити «Фонд Афганської дівчини», який співпрацював з неприбутковими організаціями, що надавали освітні можливості афганським дівчатам і молодим жінкам; у 2008 році допомога поширилася на хлопців, а назву фонду змінили на «Фонд афганських дітей». «Коли я дивився в очі афганських дітей, – говорив МакКарі, – Я бачив сильних, сердечних людей, сповнених самоповаги й мужності. Життя там є суворим і безжалісним, але вони приймають виклики зі стійкістю й почуттям

гумору. І я сподіваюся, що вони, і всі діти у всьому світі, матимуть гарантований доступ до базової освіти й належного медичного догляду. Кожна дитина має право на ці дві основні речі.»

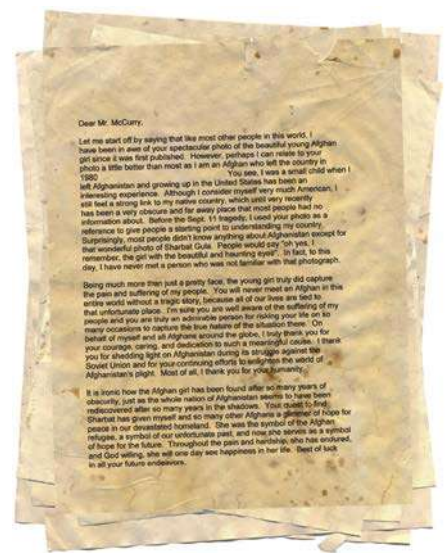
З початку нашої першої зустрічі у 1984 році, Афганська дівчина не припиняла зачаровувати. «Ми все ще отримуємо багато листів», – говорить МакКарі, «а також малюнки й скетчі на основі цього зображення (див. зліва та зображення 3 і 6). Люди бажали надіслати їй гроші або одяг; дехто навіть хотів одружитися з нею. Майже щодня починаючи з дня публікації цієї фотографії ми отримували запити на дозвіл її використання з різною метою, або від людей, які хотіли зв'язатися з нею.» Передумовою для того, щоб будь-яке зображення стало культовим, є його здатність звертатися безпосередньо до глядача й пропонувати зв'язок, як особистий, так і універсальний. У цьому сенсі, афганська дівчина завжди була не просто фотографією юної школярки. Вона розповідає про боротьбу нації у війні, про життя її людей і своєю глибиною символізує підхід МакКарі до фотографування загалом. Так, Ентоні Беннон, директор Міжнародного музею фотографії й кінематографу у Рочестері, Нью-Йорк, колись зазначив: «Фотографія є емблемою кар'єри МакКарі і йде в унісон з його цілями, як фотографа-документаліста: відображати через життя окремих людей хвилювання за ситуацію світового значення й висвітлення становища людей.»

1

2

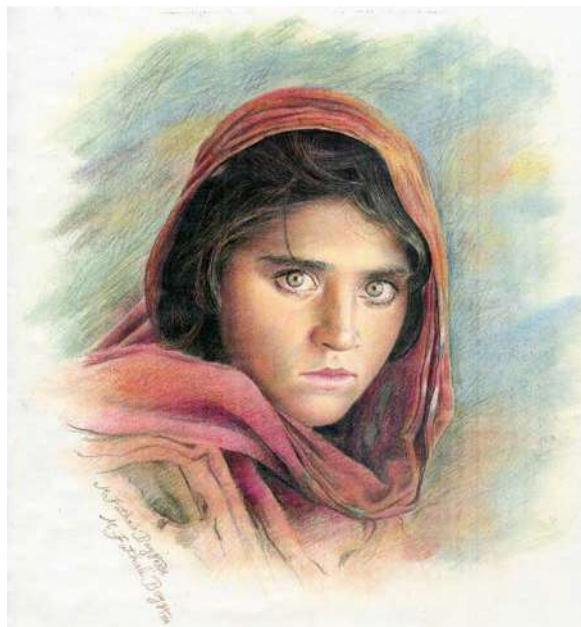
3

4

5

6

1. Обкладинка журналу National Geographic, том 167, № 6, червень 1985, який містить фотографію Шарбат Гули, зроблену МакКарі у 1984 році
2. Обкладинка журналу National Geographic, том 201, № 4, квітень 2002, яка містить фотографію Шарбат Гули, зроблену МакКарі у 2002 році
3. Листи прихильників Афганської дівчини, адресовані МакКарі
4. Стив МакКарі у вуличного барбера, Кабул, Афганістан, 2002
5. Стив МакКарі фотографує Шарбат Гулу та її сім'ю, Пешавар, Пакистан, 2001
6. Художня робота, надіслана МакКарі; Афганська дівчина, М. Фаталі Баггі, 1996

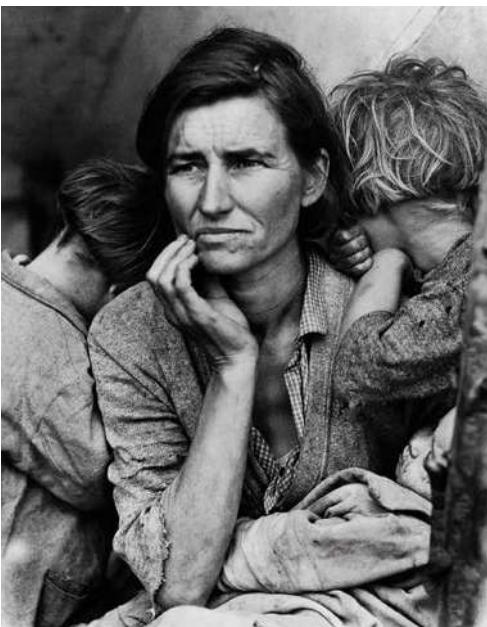
7

8

ISSUED BY Pan American World Airways, Inc.			EXCESS BAGGAGE TICKET	PASSENGER COUPON	0264520737845		
THIS IS NOT THE LUGGAGE TICKET (BAGGAGE CHECK) DESCRIBED IN ARTICLE 4 OF WARSAW CONVENTION OR THE WARSAW CONVENTION AS AMENDED BY THE HAGUE PROTOCOL. NOTE: COMPLETE "GROSS" & "FREE ALLOWANCE" BOXES, WHEN PAID BY A GOVERNMENT			ENDORSEMENTS: <i>Carbon</i> <i>Mr. Steven Curry,</i> <i>American Airlines</i> <i>13-233 6621 25-91</i>	FORM OF PAYMENT <i>MCO</i> <i>CASH</i>	SERIAL NUMBER :6		
Excess Baggage	PIECES	FREE ALLOWANCE	EXCESS	CONJUNCTION EXCESS BAGGAGE TICKETS & COMPLETE ROUTING	TO	FROM	PLACE AND DATE OF ISSUE
	KILOS		<i>28 kg.</i>		<i>LONDON</i>	<i>ATQ</i>	<i>KARACHI</i>
	POUNDS (Cat. Z only)				<i>-VOID-</i>		<i>Nov. 29-86.</i>
ACCOUNTING USE ONLY	TOTAL CHARGES US \$		EQUIVALENT AMOUNT PAID		CPN	AIRLINE	FORM AND SERIAL NUMBER
	<i>USD 432.50.</i>				○		□

9

10

11

7. Стив МакКарі, провінція Логар, Афганістан, 1984
8. Афганські грошові купюри: 10 і 1000 афгані
9. Квиток МакКарі на літак авіалінії PAN AM; з Карачі, Пакистан до Лондона, Англія, 29 листопада 1986
10. Мати-мігрантка, Доротея Ланж, 1936
11. Героїчний партизан, Альберто Корда, 1960
12. Довідка МакКарі про зміст плівок, Пресінформаційний відділ, уряд Пакистану, 18 листопада 1984

90

CERTIFICATE BY T.V. TEAM/PHOTOGRAPHER.

I solemnly affirm and certify that the film (S) Tape (S) which is/are be exported by me does/ do not contain anything of strategic or military value and key-points or anything prejudicial to Pakistan. The contents of the films/tapes are :-

1. REFUGEE CAMPS IN PESHAWAR
2. FOOD DISTRIBUTION IN PESHAWAR CAMPS
- 3.
- 4.
- 5.

Name STEVE MCCURRY
Designation PHOTOGRAPHER
Name of Organization NATIONAL GEOGRAPHIC
Address WASHINGTON D.C. USA

Signature *Steve McCurry*

No. P.23(5)/78-HP
Press Information Department
Government of Pakistan, Rawalpindi.

Certified that the above statement is correct
and films/tapes may be released for export immediately
dated 18-11-84

Mumtaz
Deputy Director
Regional Information Office
Press Information Department
Govt. of Pakistan, PESHAWAR

214 10200533

RECEIVED
STEVE MCCURRY
C/O JAMES HOTEL
PESHAWAR PAKISTAN

Air Waybill
PIA

FILED BY:
NATIONAL GEOGRAPHIC
PHOTOGRAPHIC DIVISION
WASHINGTON D.C. 20036
U.S.A. - PHONE 202-857-7400

SHIP TO:
PESHAWAR/Pakistan

DATE: 09/13/84
TIME: 10:00

OUR TELERAM CAPTION, MARK ADDRESS, SUBJECT TO CUSTOM CLEARANCE.

NO.	CLASS	WEIGHT	PRICE	MARKS
01	0.5 K.M.	HIRDOH	385.00	URGENT NEW FILM
			303.00	
			10.00	
			733.00	

214 10200533

PAKISTAN T.E.TELEGRAM

REDMAN TPKA
091323319
5269 P C O PK
ATT: ARNOLD DRAPKIN SEPT 13
FOR YOUR INFORMATION AM RECIEVING MESSAGES IN PESHAWAR AT
TELEX 5289 KHICP- PK REPEAT 5289 KHICP- PK . ALL IS WELL.
REGARDS,
STEVE MCCURRY.
X

REDM
REDMAN TPKA
V

13

14

FILM REQUEST FORM
*****PLEASE PRINT*****

NAME: STEVE MCCURRY DATE: 9/13/84
ASSIGNMENT NUMBER: 271 ASSIGNMENT: AFGHANISTAN
DEPARTMENT: MAGAZINE

#	ROLLS	CS#	FILM TYPE
1	RM-135		KODACHROME 25
2	KPA-135		KODACHROME 40
3	KR-135		KODACHROME 64
4	CF-135		KODACHROME VR 1000
5	EPY-135		EKTACHROME 50
6	EPR-135		EKTACHROME 64
7	EPT-135		EKTACHROME 160
8	EPD-135		EKTACHROME 200
9	EL-135		EKTACHROME 400
10	VPS-135		VERTICOLOR III
11	PX-135		PANATOMIC-X
12	PX-135		FLIR-X
13	TX-135		TRI-X
14			BLACK & WHITE INPRA-RED
15			COLOR INPRA-RED
46	3M-640		T
47	3M-1000		

120 FILM

16	EPR-120		EKTACHROME 64
17	EPT-120		EKTACHROME T-160
18	EPD-120		EKTACHROME 200
19	VPS-120		VERTICOLOR III
20	PX-120		PANATOMIC-X
21	PX-120		FLIR-X
22	TX-120		TRI-X

POLAROID FILM

23			POLAROID #42
24			POLAROID #665 (POSITIVE/NEGATIVE)
25			POLAROID #667 (BLACK & WHITE)
26			POLAROID #669 (COLOR)
27			POLAROID #690
28			POLAROID #52 (4X5 BLACK & WHITE)
29			POLAROID #55 (4X5 POSITIVE/NEGATIVE)
30			POLAROID #59 (4X5 COLOR)
31			POLAROID #809 (8X10 COLOR)
32			SX-70

BOXES SHEET FILM

33	34	35	EKTACHROME DAYLIGHT 64 (10/50)
36	37	38	EKTACHROME TUNGSTEN 50 (10/50)
39	40	41	VERTICOLOR TYPE S
42	43	44	VERTICOLOR TYPE L

MISCELLANEOUS: FILM/OTHERS
45 SPECIAL ORDERED FILM:

15

Newsweek
444 MADISON AVENUE • NEW YORK, N.Y. 10017 • (212) 512-2000

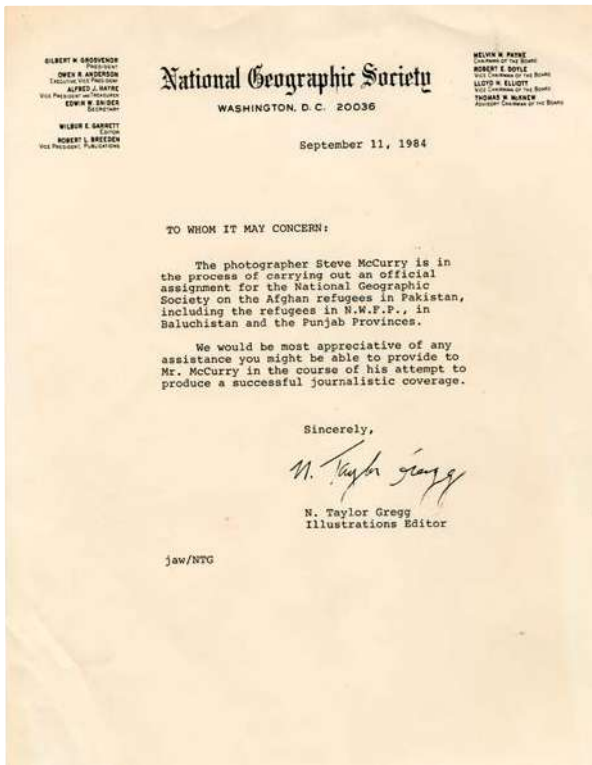
To whom it may concern:

Steve McCurry is a photographer on assignment for Newsweek Magazine to photograph Afghan refugees throughout NWFP (Waziristan, Ferozkohar, Miranshah, Chitral and Bajaur) and Baluchistan provinces for an upcoming story about the refugees in Pakistan.

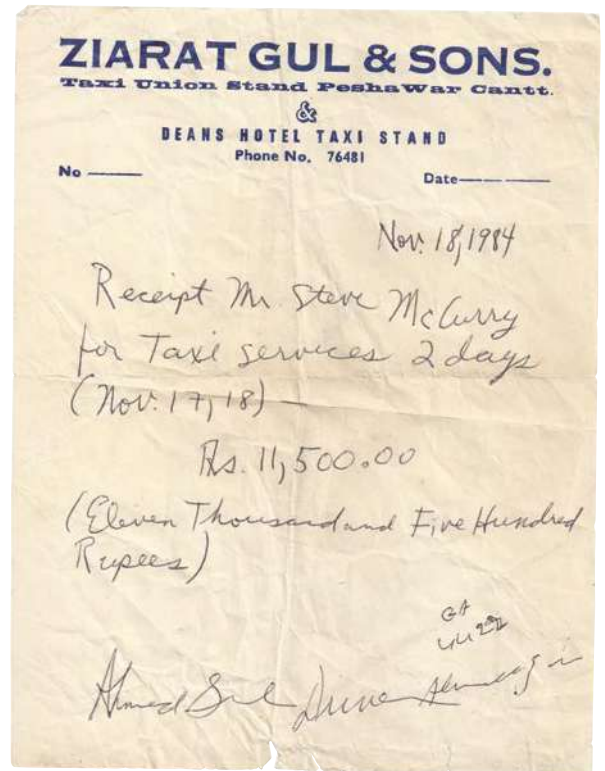
Any assistance you can provide will be greatly appreciated.

Sincerely,
James Kenney
James Kenney
Photo Editor

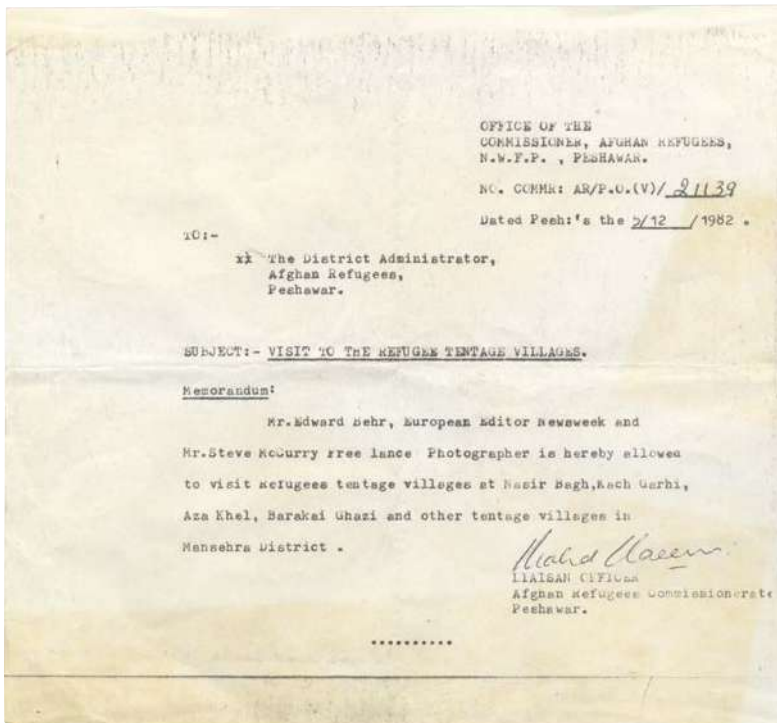
16

17

18

19

13. Авіанакладна на доставку нової плівки; надіслана МакКарі, Пешавар, Пакистан для National Geograhic, Вашингтон, жовтень 1984
14. Телеграма МакКарі до Арнольда Драпкіна, вересень 1984
15. Бланк МакКарі на замовлення плівки, Афганістан, 1987
16. Дозвільний лист на фотографування від Джеймса Кенні, фоторедактора, Newsweek, 1984
17. Дозвільний лист на фотографування від Н. Тейлора Грега, редактора зображень, National Geograhic, вересень 1984
18. Квитанція МакКарі про оплату таксі, Пешавар, Пакистан, 18 листопад 1984
19. Телеграма від службовця зі зв'язків з громадськістю, Комісаріат у справах афганських біженців, Пешавар, до місцевого адміністратора, афганські біженці, Пешавар, грудень 1982

Шарбат Гула, Афганська дівчина, в таборі біженців Насір-Баг поблизу Пешавару, Пакистан, 1984

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>